

Omorganisering af Bygningsarbejdet. Jeg har talt med Hr. Rassow, Formanden for Murersvendenes Fagforening, og han udtalte: Det er ganske meningsløst at Bygningshaandværkerne skal spille saa mange Maaneder af Aaret, som de bevislig spiller nu; i alt Fald i de fleste Aar er Frostene her i Landet ikke haardere, end at der kan bygges, og Bygningsarbejdet behøver paa Grund af Frostene kun at hvile i ganske faa Perioder. Jeg spurgte, hvorledes Bygningshaandværkerne stillede sig til en saadan Omorganisering af Bygningsarbejdet, og Hr. Rassow svarede: Vi stiller os særdeles velvilligt og er villige til naar som helst at optage Forhandlinger paa det Grundlag. Det vil sige, at Bygningshaandværkerne inderlig gerne vil være med til at skaffe flere Boliger, ikke ved at slaa det fast som Princip, at 8 Timers Arbejdsdagen skal afskaffes, men de kræver en fornuftig Omorganisering af Bygningsarbejdet, en rationel Udnyttelse af den Tid, i hvilken der virkelig kan bygges, og jeg vil tillade mig at henlede ærede Autoriteters Opmærksomhed navnlig paa dette sidste og anmode dem om at forsøge, om der ikke ved Samarbejde med Bygningshaandværkernes Organisationer kunde naas et Resultat.

Jeg er nu ved Slutningen af mine Udtalelser, og jeg vilde understrege, at jeg forstaar ikke, at Huslejen kan blive lavere, naar man giver Kræfterne frit Spil, fri Bane for Spekulationen. Spekulation forhøjer Husenes Pris, og den højere Pris kræver ufravigelig en højere Husleje. Endelig er der et meget mørkt Punkt, jeg vil dvæle et Øjeblik ved. Det er i og for sig ikke et nationaløkonomisk Forhold, men et rent privatøkonomisk Forhold, det drejer sig om. Jeg tænker her paa den Skæbne, der rammer de børnerige Familier. Nu kan dog dette høje Ting ikke istemme det gamle Raab: De forbistrede Unger, de ødelægger Trapperne, de spytter, hvor de ikke maa spytte, de tumler og maser og raaber. Dette særlige Husejerstandpunkt kan dog dette høje Ting ikke indtage, man maa se paa Børnene som vore Arvtagere i Fremtiden; en stor Del af disse saakaldte Unger rykker maaske ind i dette Ting og skal om nogle Aar lovgive her, naar vi er farede heden, det er disse Unger, som bærer Fremtidens Slægter i sig og skal tage vor Gerning op i Samfundet. Naar der specielt er Tale om Børnespørgsmaalet, er der jo Jubel over et Land, som gaar frem i Børnetal, og Vemod griber enhver Pa-

triot, naar hans Land gaar tilbage i Børnetal, men hvad gør man i Praksis med disse Unger? Naar denne Boliglov bliver endeligt vedtaget, og Kræfternes frie Spil faar Lov at raade, vil der blive anstillet en Klapjagt paa Familierne med de mange Børn. Den fattige Arbejder med 7—8 Børn, som maaske ikke alle er lige artige — det kan man godt indrømme, thi Børn er nu en Gang ikke anderledes —, vil have Opsigelsen hængende over Hovedet og vil blive sagt op, og hvor skal saa denne Mand vende sig hen med sin store Børneflok, sig mig det? Man maa huske paa, at der findes Tusinder og atter Tusinder af Arbejdere, der har mange Børn, og jeg spørger da de ærede Lovgivere: Hvor skal disse Mennesker gaa hen? Man kan gaa ud fra som givet, at Husejerne først og fremmest vil søge at blive af med disse Lejere, fordi de netop i Kraft af deres talrige Børneflok er mindre gode som Lejere, om de end er gode som Samfundsborgere. Hvad skal saa disse ulykkelige Mennesker gribe til? Jeg vil meget nødig have, at denne Diskussion skal slutte, før et Medlem af Venstre eller af Højre er staaet frem og har sagt: Vi giver en Anvisning paa, hvor de børnerige Familier kan leve lige saa sikkert, som de vilde kunne det under en hvilken som helst anden Boliglovgivning eller uden en Boliglovgivning. Jeg ved ikke, om jeg fik udtrykt mig tilstrækkelig tydeligt paa dette Punkt, men hvad jeg ønsker, er altsaa en klar Anvisning fra de konservative Partiers Side paa, hvorhen de børnerige Familier skal vende sig.

Heilesen: Det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen sagde blandt andet, at Loven af 6 April 1855, der fastsætter, at der ikke maa tages over 6 pCts Rente ved Laan mod Pant i fast Ejendom, var tusind Gange bedre end den Aagerparagraf, der findes her i Lovforslaget, nemlig § 3. Jeg tror nu, at de to Lovbestemmelser vanskelig kan sammenlignes. Naar det ærede Medlem i denne Forbindelse nævnte, at det, der her var foreslaaet, ikke hindrede Udlejerne i at tage en uforholdsmæssig stor Leje af Lejerne i deres Ejendomme, og det ærede Medlem i denne Forbindelse sluttede sin Tale med et Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister om, hvorvidt han gennem en Beskatning — saaledes forstod jeg det ærede Medlem — vilde sikre Samfundet den Værdistigning af de gamle Ejendomme, der vilde finde Sted ved Huslejelovgivningens Bortfald, fore-